

l'assegurança, que així es deslliuraria d'un bon número d'intermediaris innecessaris o perjudicials; ningú, en fi, més interessat que el Sindicat en conservar i augmentar el prestigi de l'estament mèdic, àdhuc sigués tan sols per pur instint de conservació.

Resum i advertència

Amb la instauració, per cert justíssima, de l'assegurança social de malaltia, s'ha de fugir d'establir dues categories de malalts i dues classes de medicina i s'ha de fer que l'assistència facultativa de l'assegurança obligatòria conservi els caràcters de l'ordinària, per dignitat i conveniència de tots els factors que intervenen en el problema, i sense perjudici d'anar arrelant la ja fructífera tendència preventiva de la medicina social.

L'estament mèdic català no és contrari a l'assegurança social de malaltia, ans bé, dit sigui ben clar, n'és partidari, per estar convençut de què contitueix un dret de l'obrer modest, que potser s'ha tardat massa en veure seriosament de fer-li efectiu.

Però l'estament mèdic català és contrari a la creació d'una burocràcia innecessària i fins perjudicial, que gravi encara més l'erari públic, el pressupost del patró i la vida de l'obrer, en nom d'un redemptorisme mal compaginat amb les primes excessives que s'han exigit i s'estan exigint encara, en les assegurances obligatòries establertes, les quals cobreixen excessivament l'empresa gestora, però no satisfan les necessitats que obliguen a pagar per endavant.

El metge és puntal indispensable de l'assegurança social de malaltia, vol col·laborar de veritat en ella i sap que no portaran a bona fi els viaranys que desviïn l'esforç col·lectiu del camí de la deguda solució del problema, considerat des de tots els seus caires, justipreciat en el seu valor i paper, posant en primer terme el malalt.

Sobretot, l'estament mèdic català no restarà prudentment silenciós com fins ara davant de certs fets, i molt menys es conformarà amb què se'l presenti com enemic de l'assegurança, quan el que vol és evitar l'amanerament d'ella, ja existent en les rames implantades, i infinitament més fàcil i pernicios en el ram de malaltia, que s'està actua'ment preparant activament i decididament.

* * *

L'assumpte de l'assegurança de malaltia és de prou transcendència i actualitat, perquè entre tots concretem la síntesi comprensiva dels punts de coincidència individual, que hem d'enarborar en estandard simbòlic del front únic inquebrantable.

Sotmetem a la consideració dels nostres consociis la següent

Doctrina mèdica catalana de l'Assegurança social de malaltia

- I. Llibertat d'elecció de metge i de clínica per part de l'assegurat.
- II. Llibertat de prescripció dels mitjans diagnòstics i terapèutics convenients al malalt.
- III. Respecte del secret professional en la forma i límits corrents.
- IV. Absència d'intermediari entre el malalt i el facultatiu que l'hagi d'assistir.
- V. Comprovació de la condició de malalt pels certificats del seu metge.
- VI. Control de l'actuació mèdica exclusivament per metges, que poden nomenar lliurement els organismes asseguradors.
- VII. Tècnics mèdics nomenats pel Sindicat de Metges, en tots els graus i categories de l'assegurança.
- VIII. Honoraris tarifats d'acord amb el Sindicat de Metges.
- IX. Sense perjudici de la missió terapèutica fonamental, orientació de l'assegurança en sentit preventiu i profilàctic.
- X. Organització i prestació dels serveis facultatius a Catalunya i Balears, encarregada al Sindicat de Metges.

* * *

Resum.—Conservar a la Medicina de l'assegurança obligatòria els caràcters de l'ordinària, orientar-la vers la Medicina Preventiva i reduir al mínim els intermediaris, amb el fi d'evitar l'encariment i entorpidiment de l'assistència, que perjudiquen el malalt i desprestigien el facultatiu.

Advertència.—El metge és el puntal indispensable de l'assegurança social de malaltia.